

СВЕТИ ГЬОРГИ

Още не изгръло слънце надъ обори,
викна свети Гьорги порти да отвори:
— Ставай, ставай, мое конче хвърковато,
изковахъ ти стреме отъ сребро и злато.

Съ вѣтъра ще литнемъ долу на земята,
дето се люлѣятъ люлки въвъ гората
и се зеленѣе буковата шума,
и тече Марица, и припѣва Струма.

Рано, преди слънце и преди росата,
ще обходимъ съ пѣсни весело житата;
тамъ ще ни посрещнатъ ниви и орачи,
по ливади булки, по лозя копачи.

Съсь имотъ и здраве всички ще дариме,
съ благодать и радостъ и съсь боже име,
а пѣкъ на светитѣ български юнаци,
като ясно слънце сребърни маждраци.

Й. Стубель